СВОБОДА — SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ДНЕВНИК — UKRAINIAN DAILY

УРЯДОВИЙ ОРГАН ЗАПОМОГОВОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ АМЕРИКИ.

OFFICIAL ORGAN OF THE UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc.

ТРИ ЦЕНТИ. РІК XLI. Ч. 88. Джерзи Сіті, Н. Дж., вівторок, 18 квітня 1933. VOL. XLI. No. 88. Jersey City, N. J., Tuesday, April 18, 1933. THREE CENTS.

НЕ ПРИЙМАЄ АМБАСАДОРСТВА ДО ПОЛЬЩІ

ВАШИНГТОН. — Джеймс М. Корлі, мейор міста Бостону, якого президент Рузвелт заіменував амбасадором до Польщі, відмовився обняти цей уряд.

В НІМЕЧЧИНІ НОРМАЛЬНІ ВІДНОСИНИ, КАЖЕ ЛЮТЕР.

НЮ ЙОРК. — До Злучених Держав прибув новий німецький амбасадор, д-р Ганс Лютер, бувший німецький канцлер і бувший президент державного банку „Райхсбанк". Лютер не хотів мати інтервю з газетярами та заявив, що це зробить тоді, як представить свої повновласти президентови й буде формально принятий. Він тільки вручив журналістам заяву, в якій підкреслив, що в Німеччині є все в порядку, коли брати під увагу те, що край переходить велику внутрішню революцію. Лютер каже, що те, що тепер діється в Німеччині, є воскресенням німецького народу. Німецький уряд відроджує Німеччину.

Коли Лютра запитали, чи це правда, що його викинули з банку два молодики в „брунатних сорочках", він відповів з обуренням, що ці поголоски є звичайною брехнею.

ШМЕЛІНҐ НІЧОГО НЕ ЗНАЄ ПРО ПЕРЕСЛІДУВАННЯ ЖИДІВ.

НЮ ЙОРК. — Макс Шмелінґ, бувший кулачний чемпіон, прибувши до Ню Йорку, заявив, що він бував кількома наворотами в Берліні, але не завважив нічого такого, що можна би назвати переслідуванням Жидів. Коли його запитали, що він думає про Гітлера, відповів, що Гітлер займається політикою, а він кулачною боротьбою і про політику малощо знає.

НІМЕЦЬКИЙ ЖУРНАЛІСТ ПРО ПОДІЇ В НІМЕЧЧИНІ.

НЮ ЙОРК. — Донелд Франц, директор часописного синдикату, який заосмотрює в новинки коло 200 німецьких і швайцарських часописів, прибув до Америки й висказався про теперішнє положення Німеччини. Він каже, що уряд Гітлера розпочав дуже сильну боротьбу з комуністами, а що між комуністами є багато Жидів, тому це відбилось і на Жидах-комуністах.

ХОЧУТЬ МАТИ ГУВЕРА ПОСЛОМ ДО НІМЕЧЧИНИ.

НЮ ЙОРК. — Жидівський редактор Дейвид Бравн піддає, щоби Злучені Держави назначили амбасадором до Німеччини бувшого президента Гувера. Бравн каже, що Гувер допомагав Німеччині ратувати голодні діти в найгірших повоєнних часах і він зможе тепер впливати на Німеччину, щоби припинила протижидівську нагінку.

ПОЛІЦІЯ ВБИВАЄ У ЯСНИЙ ДЕНЬ.

ГАВАНА. — Американський кореспондент подає, що був свідком, як поліція випустила двох молодих політичних переступників і казала їм утікати. Підчас того, як вони втікали улицею, стріляли до них стрільці, Мурини, що поховалися за доми. В той спосіб одного з утікаючих вбито на місці, а другого смертельно ранено.

У поліції подано, що коли арештовано тих двох людей за терористичні акти, то один з них кинув полісменови під ногу бомбу.

2,000 ПОРАД.

ВАШИНГТОН. — Місс Френсис Перкінс, нова секретарка праці, одержала вже в часі свого короткого урядування коло 2,000 ріжних порад щодо того, як боротися з безробіттям і депресією. Вона каже, що деякі поради дають багато до думання. Відносяться вони до справ, звязаних із заробітною платнею, обезпеченням на випадок безробіття, урухомленням промислу, хліборобства і т. д.

ФРАНЦУЗИ ЗАДОВОЛЕНІ З РУЗВЕЛТА Й АМЕРИКИ.

ШІКАҐО. — Пієр де Лану, директор французького Товариства Ліґи Націй, говорив перед „Шікаґо Кавнсил оф Форен Рілейшенс" про відношення Франції до Америки. Він підніс, що Франція глядить тепер на Америку як на таку державу, яка береться за провід. Президент Рузвелт уже не дораджує, а береться сам до посередництва, до акції.

Робота Рузвелта є, на думку Лану, конструктивною й допоможе вийти з депресії Америці й Европі.

МУРИНИ В ОБОРОНІ МУРИНІВ.

НЮ ЙОРК. — На „Юніон Сквер" відбулося муринське віче, на якім було яких 10,000 слухачів, котрі протестували проти засуду на смерть Гейвуда Петерсона в Дікейтор. Рівночасно з тим протестовано проти цілої судейської процедури в Алабамі, яка пересякнена расовою ненавистю.

На вічу виступала з промовою мати Гейвуда Петерсона і просила жертв на оборону Муринів, котрих судять у Дікейтор за атакування білих жінок.

ПРОГРАМА

XVIII. ГОЛОВНОЇ КОНВЕНЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗА

ЯКА ВІДБУДЕТЬСЯ

почавши від 15 травня (May) 1933 р.

в Book-Cadillac Hotel,

Washington Blvd. at Michigan Avenue, Detroit Mich.

Точно в годині 9-тій рано всі Делегатки і Делегати мають явитися в конвенційні гали в вище означенім місці, де розпічнуться конвенційні наради після слідуючого порядку:

1. Отворення Конвенції Головним Предсідателем У. Н. Союза.
2. Справоздання Верифікаційної Комісії.
3. Вибір Предсідателя Конвенції, двох заступників і двох секретарів.
4. Вибір отсих Комісій:
   а) Комісія Просьб і Скарг з 5-ох членів.
   б) Комісія Виборча з 5-ох членів, для переведення вибору Головного Уряду У. Н. Союза.
   в) Комісія Пресова з 3-ох членів, для інформування преси дотично Конвенції і Організації.
5. Справоздання Гол. Урядників У. Н. Союза в слідуючім порядку:
   Звіт Гол. Предсідателя.
   „ „ Містопредсідателя.
   „ „ Містопредсідательки.
   „ „ Рекордового Секретаря.
   Звіт Гол. Фінансового Секретаря.
   „ „ Касієра.
   „ „ Завідателя „Свободи".
   „ „ Гол. Контрольної Комісії.
   „ „ Шконтруючої Комісії.
   „ „ Редакційного Комітету.
6. Дискусія над звітами.
7. Справоздання Статутової Комісії.
8. Назначення висоти бондів і платні Головного Уряду.
9. Вибір Головного Уряду.
10. Справа Органу „Свободи".
11. Справа Сиротинця-Захисту.
12. Справоздання Комісії Просьб і Скарг; дискусія і ухвали.
13. Внесення і Ухвали для добра Організації.
14. Назначення місця на слідуючу Конвенцію.
15. Замкнення Конвенції.

ЗА ГОЛОВНИЙ УРЯД У. Н. СОЮЗА:

МИКОЛА МУРАШКО, головний предсідатель;
І. КАШТАНЮК, гол. рек. секретар; В. ЛЕВЧИК, гол. касієр;
Р. СЛОБОДЯН, гол. фін. секретар; П. МАЦІЙОВСЬКИЙ завідатель „Свободи".

ГОЛОДІВКА ПОЛІТИЧНИХ ВЯЗНІВ.

„Дзєннік Людови" з 21. березня (число після конфіската ри) повідомляє: „Політичні вязні в Бриґідках від 8. ц. м. голодують на знак протесту проти нелюдяного трактування".

ПРИВЕРНЕННЯ ЗОРУ СЛІПЦЯМ.

Професор Філатов з Одеси привернув зір 24 сліпцям шляхом операції та вставлення більків (роґівок). На зборах лікарів окулістів у Москві проф. Філатов задемонстрував вислід своїх дослідів і власну техніку самої операції. В очному більмі вирізується „віконце", в яке вставляється відповідної величини більківу (роґівку) від іншої особи, який усунено око наслідком якоїсь тяжкої недуги або в деяких випадках з ока мерця. Операція треває всього 5—7 минут. З пацієнтів, яким Філатов привернув тією дорогою зір, один тільки мусить носити скла; всі інші бачать дуже добре без скла.

ВИЙШЛИ НА ВОЛЮ.

Державна поліція арештувала 14. січня ц. р. в Токах, пов. Збараж, студента прав Ярослава Флінту за промову в читальні, а дня 28. січня ц. р. о. Онуфрія Захаркова, пароха в Медині, пов. Збараж, за проповідь у церкві, доглянувши в їх словах злочину зі статті 154 §2 к. к. Арештованих спроваджено до вязниці при окружнім суді в Тернополі. Карносудове слідство, переведене слідчим суддею в Тернополі і городським судом у Новім Селі, виказало повну безпідставність поліційного доносу. На зарядження слідчого судді обох згаданих політичних арештантів випущено на волю і слідство проти них припинено. В обох справах інтервенював кількакратно у компетентних чинників адвокат пос. д-р Степан Баран.

ПРОДОВЖЕНО ПОБУТ ҐЕНЕРАЛОВИ В. СІКЕВИЧЕВИ.

Ґенерал В. Сікевич, котрий прибув до Злучених Держав з Канади на ряд відчитів, має продовжений побут у стейтах до 12 червня б. р.

Громади чи організації, які хотіли би мати у себе ґен. Сікевича з відчитами, хай звертаються до нього на таку адресу:

Gen. W. Sikevich,
62 E. Broad St., Bogota, N. J.

БОЙКОТ ЛЬВІВСЬКОГО ПИВА.

На зборах „Робітничої Громади" у Львові п. Буняк заскував цінникову акцію броварняних робітників, яких дирекція львівських броварів сильно визискує. Після дискусії зібрані рішили розпочати бойкот львівського пива, якого консументами є переважно робітники й селяни. Переведенням бойкоту мають занятися „Робітничі Громади" в Перемишлі, Дрогобичі, Бориславі, Стрию, Станиславові, Тернополі, Коломиї та в інших місцевостях. Також жидівські робітничі організації рішили бойкотувати львівське пиво.

САМОГУБСТВО ЗЛОДІЯ.

У львівській вязниці були два злодії з Левандівки, Мечислав Шимків і Владислав Марковський, котрі, перебравшися за студентів ветеринарії, доконали багато крадіжей у Львові та Ряшеві. Коли з процедуральних оглядів мали їх передати ряшівському судови, Марковський ножем, зробленим з вязничної ложки, перерізав собі горло і розпоров собі живіт. Відставили його в тяжкому стані до вязничного шпиталю.

СМЕРТЬ ЗА ШПИГУНСТВО.

Військовий наглий суд у Лодзі засудив сержанта Яна Церпялу на кару смерти за шпигунство в хосен чужої держави. Президент не помилував Церпяли, тому смертний присуд виконали.

КРАДІЖ ЦЕРКОВНИХ КОРОН У САМБОРІ.

„Век Вєчорни" з 22. ІІІ. ц. р., ч. 314, у статті „Одналєзьоне корони церкевне" подав сензаційну вістку про „релігійний обман у церкві в Самборі". Фактично ця справа малася так: При кінці грудня минулого року вкрали злодії з місцевої церкви дві срібні — позолочувані корони, прикрашені дорогоцінними каменями, між котрими було 25 штук аметистів, 47 рубінів, 58 смарагдів, решта топази і білі та сині сафіри. Разом усіх штук 380. Корони були обезпечені в Т-ві „Дністер" на суму 1,000 дол. По крадежі Т-во „Дністер", провіривши якість украдених корон та оцінивши на основі теперішнього курсу їх вартість, признало церкві зворот шкоди в сумі 515 дол., яку то суму церква вже підняла. В міжчасі підкинули злодії обі корони, але вже цілком знищені, поломані і перепалені. Дорогоцінні камені з них вибрали, а решту підкинули і залучили ди них свисток паперу, на котрім написали: Замяст злота мосьондз, замяст брилянтув шкло і т. д. І дописував „Веку", не провіривши фактично ані якости ані ціни тих корон, із злобною тенденцією помістив допис на основі свистка паперу, написаного злодіями, про якесь велике релігійне обманство.

ПОВІСИЛИ ТРОХ ДУШОГУБІВ.

В Лунинці виконали смертний присуд на трох бандитах, що в грудні м. р. вбили задля грабунку Миколу Селянкова. Повісили їх публично на майдані, на очах кількатисячної юрби.

„КДЕ ДОМОВ МУЙ".

Під таким заголовком приготовляє чеське фільмове підприємство „Слявіяфільм" чеську звукову фільму. Буде в тій фільмі схоплена вся природна краса чехословацької републики. Музика взята буде із славних чеських композиторів.

БОЛЬШЕВИКИ РОЗСТРІЛЮЮТЬ СЕЛЯН

НЕ РОБЛЯТЬ ГОЛОСНИХ ПРОЦЕСІВ. НАСЕЛЕННЯ ДОВІДУЄТЬСЯ ПРО РОЗСТРІЛИ ЩОЙНО ЗІ СПИСКІВ РОЗСТРІЛЯНИХ.

ЛОНДОН (Англія). — Кореспонденти англійських ґазет подають, що розстріли селянства в Росії та на Україні не переводяться. Селян розстрілюють за невиконання плянів хлібозаготовок та плянів большевицького весняного засіву збіжа. Останніми часами на Україні під Катеринославом розстріляно пятьох українських селян за шкідництво в місцевому колективному господарстві.

Воронізька газета „Гудок" подає спис 38 розстріляних селян, котрі брали участь у бунті, який вибух у березні. Населення трох сіл виселено на північ за участь у бунті, для здавлення якого треба було на допомогу місцевим чекістам завізвати чекістські війська з центрів.

Супроти селянства комуністична влада тепер тримається тактики не переводити судових процесів, а розправлятися з ним власними засобами. Населення про розстріли селян довідується лише з опублікованих списків розстрілів, які іноді подаються в місцевих газетах.

ЗАПИТ В УКРАЇНСЬКІЙ СПРАВІ В АНҐЛІЙСЬКОМУ ПАРЛЯМЕНТІ.

ЛОНДОН (Англія). — Українське Бюро подає, що 22 березня посол Римс Дейвіс звернувся в парляменті з запитом до секретаря справ заграничних про те, хто знаходиться в складі Комітету Трох, який має розглядати петиції в справах української меншости в Польщі, а також, чи на слідуючім засіданню Ради Ліґи Націй буде обговорюватися яка петиція в українській справі.

На це заступник секретаря закордонних справ, капітан Еден, відповів, що Комітет Трох, який має розглядати меншостеві петиції, складається з представників Франції, Еспанії та Норвеґії. Секретаріят справ закордонних ще не одержав спису справ, які мають бути обговорені на слідуючому засіданню Ради, тому не знає, чи є між ними яка петиція в справі української меншости.

ПРИХИЛЬНІСТЬ ГІТЛЕРА ДО УКРАЇНИ НЕ Є ФАКТОМ, А ТІЛЬКИ БАЖАННЯМ.

ЛЬВІВ (Західня Україна). — Донесення „Діла" з 1 квітня про прихильність німецького канцлера Гітлера до ідеї самостійности України не є фактом. Це є звичайна видумка ґазети, придумана, після старого звичаю, в день 1 квітня („ейпріл фул").

Коли багато людей повірили їй, то це знак, що хоч вона не відповідає фактам, то відповідає бажанням багатьох.

РОСІЙСЬКІ ІНЖИНІРИ СВІДЧАТЬ ПРОТИ АНҐЛІЙЦІВ.

МОСКВА (СССР). — На процесі англійських інжинірів-електриків усі російські інжиніри-свідки свідчать проти Англійців і доказують, що вони підкуплювали Росіян, щоб ті нищили електрівні та збирали відомости про воєнне виробництво в ріжних російських фабриках. Один свідок казав, що Англійці підготовляли плян припинення постачання електрики до Кремля та до ріжних великих фабрик, коли би вибухла війна.

Англійські інжиніри рішучо заперечують всі обвинувачення, а інжинір Ґреґорі, якого в додатку до шкідництва свідок старався обвинувачувати в протирадянській пропаганді, заявив, що він ані одного слова не вміє говорити по російськи й не розуміє нічого в тій мові. Для нього досить було мороки, щоб через злих товмачів говорити про свої технічні справи з інжинірами та іншими фаховцями Росіянами.

ПРОТИЖИДІВСЬКИЙ РУХ У ЯПОНІЇ.

ТОКІО (Японія). — Тут відбулося протижидівське віче, в якому взяли участь понад 2,500 осіб. Промовці говорили про необхідність боротьби з Жидами, які, мовляв, багато шкоди роблять Японії в її економічному життю та на міжнародньому терені. Зокрема промовці нападали на „плютократію американських Жидів".

Між іншим було піднесено як жидівську інтригу" те, що американська компанія „Дженерал Електрик" виточила процес проти японської фірми за використання нею патенту лямпи „Мазда". Японські агітатори кажуть, що цим американські Жиди хочуть ушкодити японську електричну індустрію.

ПОЛЯКИ ОБІЦЮЮТЬ ПРИПИНИТИ ПРОТИНІМЕЦЬКУ АҐІТАЦІЮ.

ВАРШАВА (Польща). — Німецький сенатор до польського сенату з Лодзі заявив перед міністерством справ внутрішніх протест проти того, що в Польщі провадиться протинімецька аґітація. Міністерство запевнило сенатора, що воно вжиє заходів, щоб таку аґітацію спинити.

ВЕЛИКИЙ ДЕФІЦИТ ІТАЛІЙСЬКОЇ ДЕРЖАВИ.

РИМ (Італія). — Не зважаючи на всі старання скоротити витрати, італійська держава в біжучому році буде мати дефіцит у свому буджеті приблизно 153 міліони долярів. Таксамо в минулому році Італія мала дефіцит, але не в таких розмірах.

"SVOBODA" (LIBERTY)
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays and holidays at 81-83 Grand Street, Jersey City, N. J.
Owned by the Ukrainian National Association, Inc.

Edited by Editorial Committee.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J. on March 30, 1911, under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103 of the Act of October 3, 1917, authorized July 31, 1918.

SUBSCRIPTION RATES:		ПЕРЕДПЛАТА:	
Three cents a copy		Поодиноке число три центи.	
One year	$ 7.00	На рік	$ 7.00
Six months	$ 3.75	На пів року	$ 3.75
Three months	$ 2.00	На три місяці	$ 2.00
Foreign and Jersey City Rates:		В Джерзи Сити і Заграницею:	
One year	$10.00	На рік	$10.00
Six months	$ 5.00	На пів року	$ 5.00
Three months	$ 2.75	На три місяці	$ 2.75

За оголошення редакція не відповідає.

За кожду зміну адреси платиться 10 центів.

З Канади належить посилати гроші лише на т. зв. Foreign Money Order.

Тел. „Свободи": Mongomery 5-0498. Тел. У. Н. Союза: Montgomery 5-1838.

Адреса: "SVOBODA", P. O. BOX 346, JERSEY CITY, N. J.

ПРОТИ ШАБЛЬОНУ.

І в нас в Америці маємо тепер багато ріжних народніх свят: Свято Злуки, Листопадове Свято, Свято Героїв зпід Крут, Базару, УВО, далі Свято Ольги Басарабової, а ще далі передане нам традицією Шевченкове Свято, та чимраз більше поширюване Свято в память Івана Франка.

Все те є додатнім обявом, якщо ми ті свята святкуємо з дійсних почувань, і якщо вони поглиблюють зміст нашого життя — значить, коли ті свята влаштовуємо з такою програмою, яка збуджує в нас інтерес до певних подій, чи до певних осіб; коли з тих свят виходимо з якоюсь новою думкою, а принаймні з приємними враżіннями, з якимсь підбадьоренням.

На іншім місці подаємо голос старокраєвої ґазети, написаний зприводу Шевченківських свят, панахид і акафистів — святочних промов.

Думки, піднесені в краю, були вже нераз піднесені й тут в Америці. І не зашкодить їх ще раз пригадати. Бо це є дуже важна справа. Вона під певним оглядом є важніша для нас тут в Америці, ніж для старого краю. Бо тут прийдеться нам незабаром мати на наших концертах головно авдиторію, зложену з молодого, тут родженого покоління. Колиж ми святкуватимемо наші національні свята в такий спосіб, що вже старе покоління на них дрімає, то щож доперва думати про нове покоління?

Тому треба перевести певну ревізію у наших святах. Треба їх зближити до життя, до тих питань, які стоять сьогодня перед нами, якими є заінтересоване й молоде покоління. Всі ті питання дадуться дуже часто звязати й з нашими змаганнями до волі й державности. Їх можна звязати й з тими ідеями, які залишилися в творах наших ґеніїв. Треба вкладати у наші свята живу душу, як її вкладали в свої твори чи в свою діяльність ті, котрих память святкуємо. А крім того треба поглиблювати наше знання. Бо це прямо надоїло сотками разів слухати про Шевченка, чи Франка, чи про „пролиту кров" одно й тесаме: фрази і фрази.

Такої ревізії вимагає від нас дійсна пошана до наших ґеніїв та героїв і до тих епохальних подій у нашім державнім відродженню, якими дорожимо. Така ревізія переробить і нас самих. Станемо розумнішими й активнішими. І навчимося пізнавати те, що є дійсно цінне й дійсно геройське.

О. Гновида.

THE BIG FOUR.

В Европі назрівають події далекосяглої ваги. Як для міжнародньої рівноваги, **так і для нашої справи.** В попередній кореспонденції я згадував про проєкт Мек Донелда і Мусолінія, перешкодити повстанню двох ворожих собі в Европі бльоків великих держав з їх сателітами. Тепер — гомоном цих проєктів повна европейська преса.

Як показується, Анґлія не хоче нічого опріч — створення нової ради, зложеної з „біґ фор": з Великої Британії, Німеччини, Франції та Італії, щоби перешкодити вибухови, яким загрожує підмінований ґрунт Німеччини й Італії. Остання — своїм союзом з Угорщиною і Болгарією, і протекторатом над Албанією — вибилася на одно з перших місць в европейській політиці, Німеччинаж, по приході Гітлера до влади, отверто пре до привернення збройної сили і до ревізії Верзаю. Отже — запобігти лиху, запобігти новому 1914 рокови — цього бажає Мек Донелд.

Бо й справді — система союзів напевно доведе до війни. Ліґа Націй — по виступленню Японії, по дальшій абстиненції Злучених Держав. СССР — очевидно не в стані своїм престіжом запобігти новому світовому пожарови. Отже що лишається? Лишається, виміркував анґлійський премієр, створити один **бльок великих держав,** які не позволилиб, щоби слушні чи неслушні претенсії менших, випливаючі з анексійних забаганок або з бажання утревалити перестарілі параґрафи мирного договору, — могли допровадити до нової, ще страшнішої як у 1914—1918 роках різні.

Якою ціною хоче осягнути те Анґлія? Ціною (досить зглядного) урівноправнення Німеччини (щодо війська) з Францією й ціною урівноправнення Італії з Францією (щодо фльоти), і ціною ревізії деяких параґрафів Верзайського мира... Ясна річ, що французька преса кричить про „нарушення трактатів", про „насильство над малими державами Середньої Европи і про „еґоїзм Анґлії". Але — поперше, еґоїзму тут нема. Бо цифри виказують, що напр. щодо армії і навіть фльоти, а особливо повітряної — Велика Британія поробила такі офіри, яких не поробила ніяка інша держава. Щодо „скривдження" малих держав, то не є це ніяке скривдження, коли напр. проєкт анґлійського премієра передбачає для 63-міліонової Німеччини армію лиш двічі сильнішу від 13-міліонової Чехії.

Нарешті, щодо ревізії Верзаю, то самий уже трактат Верзайський передбачає можливість такої ревізії... Певно, що Франція стратить — не свою рівноправність — а домінуюче становище на континенті. Але вічно вона його, всеодно, не утрималаб. Зрештою, процедура, яку бажають зробити Мек Донелд і Мусоліні (в тихім порозумінні з Гітлєром), не є безпрецедентна: зревідувалаж Росія — однобічно — по упадку Наполеона III. — невигідні їй постанови Паризького мира 1856 р., що забороняв їй будувати воєнні порти на Чорнім морі... Змодифікувавже берлінський конґрес 1878 р. постанови Сан Стефанського мира між Росією і Туреччиною **на користь поконаної** отаманської імперії... Отже, чомуб і тепер не зробити того самого з Верзайським миром, накиненим переможцями в опянінню побіди, коли майбутнє цілого світу залежить від такої ревізії? Зрештою, чи не відпали вже репараційні клявзулі того мира?

Чи Франція остаточно погодиться з тим пляном, чи відкине його як нову спробу „Святого Порозуміння" 1815 року (по упадку Наполеона І.) — не знати. В кождім разі отте „Святе Порозуміння" забезпечило свого часу европейський мир майже на пів сотки літ. І колиб дійсно вдалося осягнути порозуміння щодо найважніших квестій европейської політики між Лондоном, Римом, Парижем і Берліном, — то ніяка Сербія не потрафилаб — як у 1914 р. — підпалити наш континент.

Ревізія Верзайського мира ввійшла на практичні тори. Нам треба про це памятати, й розвинути інтензивну пропаґанду для нашої справи. При чім треба її трактувати не як виключно галицьку, чи виключно бесарабську, чи виключно наддніпрянську справу, лише в її цілости. Треба раз сказати панам світа — що всяке порозуміння й усяке запобігання світовому пожарови — буде осягнене тільки на короткий час, коли не розвяжеться дефінітивно великої проблєми незалежної України.

ШЕВЧЕНКІВСЬКІ СВЯТА

(Пселяберезневі рефлексії).

Кождого року на початку березня хочеться мріяти про олімпійські гри, поетичні турніри, про спів майстерзінґерів, про змаги творців і співучасть усього народу... Подумати: Тисячі Шевченківських свят по містах і селах! — А під кінець кожного березня чується посмак холодної телятини на поминках у Моринцях зперед 10 літ...

Санки зупиняються перед церквою, а люди виходять. Весняна дорога, я спізнився. Саме скінчилась панахида по Шевченкови.

Переваююються облича, знуджені як найсіріший будень. Їх розмови — не молитва, не урочистий спогад, але пшоняна каша з салом. Сонце пригріває по березневому. Журчать струмочки, що родяться з білого снігу, а вливаються в болото. Тепло й різьке сяйво з непривички присипляють увагу. Щирий зівок біля мене розчиняється мельодійною безоднею.

Запрошують зайти в школу. Там Шевченко в ручниках на стіні, а під ним столи в 3 ряди, та все накриті скатертями, заставлені паляницями й мисками телятини. Жертва на жертівнику: їдьте, люди, й поминайте! І люди входять і виходять, засідають нові, встають. Хтось, коби здоров, помер 60 літ тому... Коло стола де я, постійніші гості. Це ті, що здалека приплили на прощу: круглі лиця, довгий вус і вишиванка. Бродимо в малоросійських водах.

У Моринцях є й дехто з моїх учнів. Вони проводять до обійстя, де родився Тарас. В уяві виринає найперше історична хата, потім пропамятні таблиці, музеї по домах, де жили славні люди. Находить настрій, мов перед притвором святині.

— Кажуть, що це тут.

Непевність разить болючо. Показують із вулиці середнє господарство. Я усвідомлюю, що ліпянка, яка на образках сто літ валиться, в дійсности давно мусіла впасти.

Підходити ближче не радять. Господар вилами борониться від паломників, що від часу революції не дають йому спокійно гною викидати. Пригадуються провідники по королівських палатах: — А в цьому вікні залюбки стояли його величність, дивились на сонце й чихали... Заспокоєний чужинець тиче йому білий гріш у руку. Наївний український дядько замісць торгувати святощами, ставить на їх місці хлів!

Аж кладовище в Моринцях говорить чистою мовою Шевченка: свіжа могила й два гроби, мов сторожі, біля неї. Хлопці оповідають, їх очі горять жаринами. Там у могилах їх батьки, брати, що нерозважно кинулись на німецькі відділи. В окремих гробах місцеві старшини з великої війни, що вели їх. Вони знали, що повстання проти залізної ще армії безнадійне. Але село поставило до вибору: або вести, або тутже пропасти. Найоригінальніша номінація начального вожда!

Спійманих із зброєю Німці розстріляли. Село викопало спільну могилу. Але Німці приказали в окремих гробах похоронити старшин з почестями, які належаться отаманам.

Підганяймо коні! Дорога по березневих ростоках, а вечером офіційне свято Шевченка...

Простора саля повна. Перші ряди — це урядовці цукроварні, вчителі. Праворуч: комуністична знать, комісар, командант та ще якісь, цілий острів одностроїв. Дальше ряcна нива: робітники цукроварні, селяни. І як кукіль між збіжем — повтикані червоноармійці.

На сцені найперше „Інтернаціонал". Всі встають, одностроі на струнко. Потім усе те, що всі перебачили й перечули. І малі діти з Тарасом-хлопчиком, уривки з „Назара Стодолі", деклямації з Кобзаря „але так, щоби тільки про панів і кріпаків". І вязанка народніх пісень, виведена гарно, як уміють на Україні. На сцені учениці педаґоґічної школи в народніх убраннях; око метеликом літає з пупянка на пупянок. За ними учні цукроварно-технічної школи, рослі юнаки 18—20 літ, дехто з них певно з повстанчим стажем. Їх убрання стилю переходової доби: френчі. Їх душі на мостах між двома світами.

В програму вривається один з узброєних комуністів. Виходить на сцену. — Якби ви знали, панянки і паничі, — де люди плачуть живучи. — Він особливо гордий на те, що законтуалізував Шевченка...

Потім сольо. Всім подобається оксамитний баритон молодого учня. Він виходить у друге. Знову програма рветься. Співак з власного вибору починає: — Ой, Дніпре, мій Дніпре, широкий та дужий. — Він оживає, переймається, як той, що голосним признанням позбувається пекучої таємниці. Він заповідає комісарам криваву повінь у Дніпрі, блиск булави в очищеній Україні. Живі джерела проривяються крізь затверділу програмову скелю, а спрагнені впиваються їх свіжою силою. Збентежені управителі шкіл заспокоюють комісарів. А ті затьмарені ще раз стають на позір. Струмки концерту вливаються в приписове „Фінале": як умру, то похавайте. — Вся саля перехоплює пісню й страшне закляття поета розриває душі, розпирає двері, вилітає на села крівавим приказом.

Не знаю, як нині святкують Шевченківські дні на В. Україні. Але там усе життя важиться між „дружною сімею пролетарів", про котру співає „інтернаціонал", і московські творці нової совітської малоросійщини, — і сповненим заповітом Шевенка, що підхоплений усією нацією закінчить великий концерт-драму.

* *

На українських західніх землях тисячі свят що року. Хочеться думати про грецький театр, про творців в обличчі всього народу...

Переглянути часописні хроніки: навіть промови що року нові. Колись була одна в одну „бадьорі", потім під міру „палкі", недавно немов військо в одностроях „глибоко відчуті", нині всі „глибоко продумані". Тисячі глибин! Голова кружиться!

А підійти ближче: канонічна відправа й холодна телятина, і лиш іноді свіже джерело серед пустелі.

Всеж Шевченківські свята — це культурний капітал. Давніше, коли ще й чужі й ми самі не були певні, чи ми є, чи це лиш омана, ті свята були пророчистою заявою чужим і радісним самоутвердженням. Вони були нашим усім: мистецтвом і політикою. Життя, ростучи, зріжничувалось. Народились нові свята здобутої державности, сумні дні споминів по утраченій самостійности. Та з тих давніх часів залишилась не тільки привичка, але й зроджена з неї потреба духа.

Чому напувати її перестоялими напитками? Чому нарікати на брак духових зацікавлень, на засилля політики, а не використати капіталу, що спільно надбаний, але нині залишений політикою?

Як краще звеличаємо ґенія? Чи присвяченим йому принагідним віршом, чи акафистом, що називається святочною промовою, чи сто разів повтореною піснею, хочаб і до його слів: усім тим образливо холодним шаблоном, принесеним у дарунку поетови, що ввесь був огнем і запереченням шаблону? Чи може наповняючи потребу й традицію його свят новим змістом, перемінюючи їх у щорічний підрахунок творчих осягів духа й у виведення їх перед очі й слух народу sub summis auspiciis великого імени Шевченка? Чому не звязати з його днем творчих амбіцій поетів, музик, пластиків, учених?

Є дві можливости: або Шевченківські свята зведуться на відправу з обовязку, або стануть всенародним святом духа.

М. І-ко.

(„Новий Час").

Антін Чехов.

ВЕЛИКОДНА СПОВІДЬ.

— Йди, вже дзвонять. Та вважай, не будь пустий, бо Бог тебе покарає.

Мати дає мені в руку кілька медяків на видатки, а рівночасно забула про мене й біжить із вистиглою ринкою до кухні. Я добре знаю, що по сповіди не дасть мені ні їсти ні пити, тому, заки вийду з хати, насилу їм шкірку білого хліба та випиваю дві склянки води. На дворі справжня провесна. Хідники вкриті чорно-бурим розмішаним болотом, в якім уже починають визначуватися брудні стежки. Крівлі та кладки сухі, під плотами поміж зогнилу минулорічну траву пробивається ніжна, молода зелень. Рівчиками біжить брудна вода, журкотить і піниться. В ній, не обиджуючись, купаються соняшні проміні. Гиблівки, соломинки, лушпа соняшникового насіння скоро несуться водою, вертяться та зачіпаються за брудну піну. Де, куди пливуть ті гиблівочки? Дуже можливо, що з рівчака попливуть у ріку, з ріки в море, з моря в океан... Хочу уявити собі цю довгу, страшну дорогу, та моя уява вривається, не доплившu до моря.

Переїжджає візник. Цмокає на коней, шарпає віжками та не бачить, як іззаду воза причепилися два малі вуличники. Хочу прилучитися до них, та пригадую собі сповідь і ці хлопчаки здаються мені найбільшими грішниками.

На страшному суді спитаються їх: „Чому ви були пусті та робили прикрости бідному візникови?" — думаю собі. — Вони стануть виправдуватися, та нечисті духи схоплять їх і поволічуть у вічний вогонь. Та коли послухають батьканеньки й дадуть бідним по копійці або по булочці, Бог змилосердиться над ними та пустить їх у рай.

Церковний притвор сухий, залитий соняшним світлом. У ньому ні душі. Нерішучо відчиняю двері та входжу до церкви. Тут у сутінку, який мені здається густий і мрячний, як ніколи, запановує мною свідомість гріховности та суєти. Передовсім очі падуть на велике Розпняття й по його боках Божа Мати й Іван Богослов. Лямпочки та свічники закриті чорними, жалібними покривалами, лямпочки світять тьмаво та боязко, сонце наче нарочно не хоче заглянути у церковні вікна. Богородиця й улюблений Ісусів ученик, намальовані в профілі, з терпінням дивляться на невиносні муки й не запримічують, що я тут. Я відчуваю, що я для них чужий, зайвий, незапримічений, що я не можу помогти їм ні словом ні ділом, що я нестерпний, лихий хлопець, спосібний лише до збитків, нечемностей та брехонь. Пригадую собі всіх людей, яких лише знаю, тай усі здаються мені дрібничкові, дурні, лихі та неспосібні бодай на одну каплю влекшити той страшний смуток, який я тепер бачу: церковний сумерк стає густіший та мрячніший. І Мати Божа з Іваном Богословом здаються мені також мрячні.

За шафою зі свічками стоїть Прокіп Гнатич, старий бувший вояк, помічник старшого брата. Підніс брови, погладжує бороду та пояснює півшепотом якійсь бабусі:

— Утреня буде нині вечором, зараз після вечірні. А завтра на Службу Божу задзвонять в осьмій годині. Чи ти зрозуміла? В осьмій.

А поміж двома широкими стовпами правобіч, там де починається каплиця Варвари Великомучениці, біля царських воріт, чекає ряд тих, що мають сповідатися. Тут є й Микитка, обшарпаний, погано обстрижений хлопчище, клаповухий, з маленькими, злющими очима. Це син удовиці-зарібниці Настуні, розбишака, опришок, який краде бабам-сідухам яблока та який мені кілька разів відібрав коцюрбики (патички до забави). Сердито дивиться на мене й мені здається, що злорадно тішиться, що не я, а він насамперед приступить до сповіди. В мені скипає злість; я стараюся не дивитись на нього, а в глибині душі мені ніяково, що такому хлопчиськови зараз відпустять гріхи.

Перед ним стоїть гарно зодягнена гарна пані в капелюсі з білим пером. Видно, що вона схвильована, неспокійно жде, лице її від схвилювання зарумянилося з одного боку.

Жду пять хвилин, десять... Спозa перегородки виходить пристойно зодягнений молодий чоловік, з довгою, тонкою шиєю, у високих ґумових кальошах. Починаю мріяти про те, як то я куплю собі такі самі кальоші, конче! Тамта пані здригається та йде за перегородку. На неї черга.

Вона приступає до аналоя, покланяється до землі, потім випростовується та, не дивлючись на священика, ждучи схиляє голову. Священик стоїть плечима до перегородки, тому я бачу лише його сиві кучері, ланцюх від хреста, широкі плечі. Лиця його не видно. Він зітхнув і, не дивлючись на жінку, говорить скоро, потрясає головою, то підносить то знижує шепіт. Жінка слухає покірно, як виновниця, відповідає та дивиться в землю.

— Як вона згрішила? — думаю я та побожно дивлюся в її скромне, гарне лице. — Боже, прости їй гріхи! Зішли їй щастя!

Та ось священик покриває їй голову епітрахилем.

— І аз недостойний єрей... — чути його голос — властію мені даною, прощаю і разрішаю от всіх гріхов твоїх...

Жінка поклоняється до землі, цілує хрест і йде назад. Тепер їй лице зарумянилося з обох боків, та воно спокійне, ясне, веселе.

— Вона тепер щаслива — думаю я та дивлюся то на неї, то на священика, котрий відступив їй гріхи. — Який то мусить бути щасливий чоловік, якому дано право відпускати гріхи.

Тепер черга на Микитку, та в мені нараз зроджується почування відрази до того розбишаки, я радби перейти за перегородку скорше ніж він, я хотів би бути перший... Коли він побачив мій рух, ударив мене свічкою по голові, я йому таксамо заплатив, і пів хвилини чути шепіт і такі звуки, як колиб хто ломив великі воскові свічки... Нас розділюють. Мій ворог боязко приступає до аналою, не згинаючи коліна поклоняється до землі. Та що далі, не бачу, бо мені приходить на думку, що після Микитки прийде черга на мене. В очах мені починають мішатися та розпливатися предмети, відстаючі вуха Микетки та спливаються з теплою потилицею; священик ворушиться.

Чути священиків голос:

— І я недостойний єрей...

Тепер уже і я посуваюся за перегородку. Під ногами нічого не чую, наче йду по повітрю... Навколішки наближаюся до аналою, вищого від мене. Хвилиночку мені поперед очі пересувається рівнодушне, змучене священикове лице, та я не бачу більше нічого, лише його рукав із синьою підшевкою, хрест, край аналоя. Відчуваю близину священика, запах його плаща, чую гострий голос і моє лице, обернене до нього, починає палати... Багато дечого зі зворушення і не чую, одначе на питання відповідаю щиро, не своїм, а якимсь незвичайним голосом, пригадую собі Богородицю та Івана Богослова, Розпняття, мою неньку й мені збирається на плач, я прошу прощення.

— Як називаєшся? — питає священик, закриваючи мені голову епітрахилем.

Як мені тепер легко, як радісно на душі!

Гріха більше нема, я святий, маю право йти до раю! Мені здається, що я вже таксамо пахну, як плащ священиків, іду зза перегородки до школярів записатися та нюхаю мої рукави. Церковний сутінок не тьмиться мені вже мрячно, на Микитку дивлюся рівнодушно, без злоби.

— Як називаєшся? — питається діякон.

— Федько.

— А по батькови?

— Не знаю.

— А як називається твій батько?

— Іван Петрович.

— А назвище?

Я мовчу.

— Скільки маєш літ?

— Тепер девятий.

Я вернувся до хати. Та щоби не бачити, як вечеряють, кладуся вчасніше спати. Приплющую очі та мрію про це, якби то добре було перетерпіти муки від якогось Ірода або Діоскура, проконсуля, жити в пустині та, неначе старець Серафим, кормити ведмедів, жити в печері та жити самою просфорою, роздати маєток убогим, іти до Києва. Чую, як у гостинній розкладають стіл — ідуть вечеряти, їсти веніґрет*), пиріжки з капустою та печеного судака. Ах, то-то зїв би я! Годжуся терпіти всякі муки, жити в пустині без мами, живити ведмедів із моїх рук, щоби лише перед тим дали мені зїсти бодай один пиріг із капустою!

— Боже, очисти мене грішного — молюся та закриваюся з головою. — Ангеле-хоронителю, охорони мене від нечистого духа.

На другий день, у четвер, буджуся погідний та чистий на душі, як гарний весняний день. До церкви йду весело, свобідно відчуваю, що я причасник, що на мені гарна, дорога сорочка, вшита із шовкової сукні, яка лишилася по бабусі. В церкві все дише радістю, щастям і весною. Лиця Богородиці й Івана Богослова не такі жалісні, як учора, лиця причасників осяяні надією та здається, що все минуле передано забуттю, все прощено. Микитка також зачесаний й зодягнений святочно. Весело дивлюся на його клапаті вуха та, щоби показати, що не маю нічого проти нього, кажу йому:

— Ти нині гарний і колиб тобі так не було настобурчене волосся та колиб ти не був так убого зодягнений, всі думали би, що твоя мама не прачка, лише пані. Прийди до мене на Великдень, будемо бавитися крашанками.

Микитка недовірчиво дивиться на мене та погрожує мені кулаком зпід поли.

А ця вчорашня пані здається мені така дуже гарна. Має ясно-синю суконку та велику блискучу брошку в формі підкови. Любуюся, дивлючись на неї, та думаю собі, як виросту великий, напевно оженюся з такою жінкою, одначе пригадую собі, що женитися — сором, перестаю думати над тим і йду на крилос, де діякон читає вже часи.

*) Веніґрет—холодна страва з кришеного мяса, або риби, з городовиною та оцтом. Мішанина, салата.

ДЕЛЄҐАТИ І ЇХ ЗАСТУПНИКИ XVIII. ГОЛОВНОЇ КОНВЕНЦІЇ У. Н. СОЮЗА

Число відд.	Скільк-кість голос.	Імя і назвиско делеґата	Імя і назвиско заступника делеґата.
1.	2	Михайло Янкович	Михайло Бойчук
1.	2	Андрій Шаршонь	Василь Курилів
2.	3	Стефан Воргач	Іван Воргач
3.	2	Василь Ґреґа	Михайло Сухарський
5.	2	Станислав Кревень	Іван Сидор
7.	3	Дмитро Капітула	Михайло Яцула
8.	3	Василь Мандзій	Іван Сокирка
9.	2	Адам Прус	Іван Хоминець
10.	2	Іван Мандзік	Петро Харовський
12.	1	Семен Фецко	Петро Федорко
13.	1	Василь Футулуйчук	Антін Дзямба
16.	1	Андрій Кашинський	К. Ількі
18.	2	Йосиф Ґлюз	Максим Децьо
20.	2	Іван Чайковський	Йосиф Крупка
21.	1	Теодор Смик	Михайло Ґулячок
22.	1	Михайло Баглай.	Михайло Заверуха
23.	1	Василь Прашкевич	Мих. Шипінка (222)
24.	2	Семко Федор	Михайло Ленінський
25.	1	Омелян Ревюк	Лука Мишуга
27.	1	Кирило Романишин	Василь Гладкий
28.	2	Микола Бабяк	Дмитро Томчук
29.	2	Василь Блюй	Андрій Ґрозьо
31.	2	Іван Оґарек	Іван Томко
33.	2	Анна Джорджевич	Анна Дудик
35.	1	Іван Пеленський	Олекса Дьорка
36.	2	Софія Гунька	Анна Пелкі
38.	3	Антін Вільчинський	Михайло Гулик
39.	2	Дмитро Оринич	Антін Гайдук
42.	2	Василь Микитин .	Михайло Припхан
44.	2	Василь Шишка	Лука Демчук
45.	3	Микола Ґ. Сеник	Теодор Малик
46.	1	Стефан Матчак	І. Жарковський (215)
47.	1	Параня Паращак	Параня Могильська
50.	2	Захарій Далик	Микола Сикута
51.	1	Іван Еваник	Прокіп Калинчук
52.	1	Дмитро Хрупалик	Василь Грибик
53.	1	Павло Шпікула	Марія Малевич
56.	2	Іван Ковальчик	Стефан Грушкевич
57.	2	Теодор Маліґловка	Іван Столяр
58.	2	Франко Кочинаш	Петро Ликтей
59.	2	Іван Глива	Михайло Галькевич
61.	1	Антін Скубяк	Андрій Дунда
62.	2	Антін Пашук	Петро Кокодинський
63.	3	Іван Бек	Михйало Личак
64.	1	Василь Матвіяс	Сергій Винярський
65.	2	о. Максим Кінаш	Андрій Смит
65.	2	Теодор Федош	Михайло Романович
66.	2	Іван Лазорчик	Данило Павлик
67.	2	Іван Шуран	Єфрем Клянцко
69.	1	Йосиф Мартинів	Евген Парницький
70.	3	Григорій Євусяк	Іван Ґелета
72.	1	Іван Курах	Антін Федак
73.	2	Михайло Свідер	Ілько Чорний
74.	1	Андрій Ліско	Юліян Ліско
75.	1	Василь Тарас	Михайло Присташ
76.	3	Іван Лисяк	Павло Романишин
77.	1	Петро Головід	Микола Зарічний
78.	2	Іван Стерник	Андрій Бончак
80.	1	Михайло Маркевич	Антін Грицак
81.	2	Володислав Чачка	Мих. Ястжинський
82.	1	Михайло Лисик	Теодор Шиляк
83.	2	Ілько Савчин	Михайло Опришко
84.	1	Микола Ґайда.	Петро Дудко
85.	2	Григорій Петрівський	Михайло Поливка
86.	3	Павло Саламаха	Григорій Костик
87.	2	Микола Трояновський	Олекс. Костецький
90.	3	Ваврик Ґ. Солоп	Іван Лупацій
91.	2	Юрко Возничак	Олекса Кусяк
91.	2	Михайло Торек	Петро Кріль
93.	1	Петро Тітик	Павло Моторний
94.	3	Іван Заблоцький	Д-р А. Т. Кібзей
96.	2	Дмитро Василик	Іван Лапіцький
97.	1	Юрко Мельничук	Остаф Кузьма
98.	2	Микола Максимчук	Афтанас Гевчук
99.	2	Петро Герман	Григорій Кравець
100.	1	Андрій Цебак	Іван Лавровський
101.	1	Петро Славник	Іван Зіллєр
102.	2	Дмитро Шмаґала	Мафтей Притуляк
102.	2	Микола Бусько	Юрій Гірняк
103.	2	Микола Курдинський	Василь Колодрубець
104.	3	Михайло Зельвак	Антін Миколаїв
105.	2	Григорій Шаґала	Павло Познарський
106.	3	Микола Гуль	Іван Дацьків
107.	1	Іван Матійчук	Юрій Пєсняк
108.	2	Михайло Колодій	Іван Ґенеґа
109.	2	Михайло Твардонь	Олекса Мороз
112.	2	Олена Кульчицька	Параня Різун
112.	2	Катерина Ґабрівська	Марія Тулай
113.	1	Іван Шафронь	Нестор Курчак
114.	1	Теодор Сенчук	Іван Нестор
116.	1	Йосиф Паславський	Павло Максимів
118.	1	Михайло Сарахман	Теодор Сенько
120.	2	Антін Кармазин	Стефан Ятчишин
121.	1	Олекса Ґадз	Семен Сверeдюк
122.	1	Кароль Сідзінський	Харитон Салата
123.	2	Микола Піціль	Тимко Назар
124.	2	Дмитро Бала	Теодор Білоус
126.	1	Григорій Дидів	Микола Кіч
127.	2	Павло Володка	Евгеній Тимкович
130.	3	Дмитро Шагай	Микола Марків
132.	2	Григорій Куницький	Дмитро Сова
133.	2	Мирон Литвин	Кость Галушка
134.	1	Анна Залєцька	
135.	2	Антін Клим	
136.	2	Андрій Крупа	Микола Винник
138.	1	Петро Соляр	Михайло Когут
139.	1	Осип Федасюк	Василь Липовий
140.	1	Михайло Терлецький	Іван Терлецький
142.	2	Петро Остапчук	Андрій Поливчак
143.	1	Йосиф Ковалик	Клим Данилюк
145.	1	Ігнатій Олексин	Пилип Назарук
146.	2	Панько Андрушків	Йосиф Григорський
147.	2	Василь Клеман	Іван Рудакевич
147.	2	Микола Антонюк	Микола Михалишин
149.	1	Онуфрій Стецків	Михайло Бойко
151.	2	Марія Яремчук	Катерина Качмарик
152.	1	Михайло Шумейко	Павло Творищук
154.	1	Олекса Френцко	Андрій Білиця
155.	2	Андрій Яричевський	Василь Дригинич
155.	2	Іван Ваверчак	Йосиф Ґаліновський
156.	2	Микола Іщук	Василь Новак
159.	1	Михайло Камінський	Михайло Іванців
160.	2	Матвій Костишин	Іван Мельничук
161.	2	Антін Підуфалий	Йосиф Литвин
162.	1	Михайло Гнатів	Микола Федірко
164.	1	Петро Ґелетій	Мирон Лильо
165.	2	Юрій Небор	Мих. Косолівський
167.	1	Григорій Миськів	Микола Білецький
168.	3	Микола Пащин	Григорій Ґеба
169.	1	Юрій Голович	Петро Яковець
170.	2	Павло Мелень	Іван Грабар
171.	1	Михайло Провода	Іван Прухницький
173.	1	Стефан Фіґун	Микола Долеба
175.	2	Василь Бартош	Петро Пошивак
177.	2	Стефан Рекрут	Омелян Рекрут
178.	1	Юрій Датків	Йосиф Петрик

Число відд.	Скільк-кість голос.	Імя і назвиско делеґата	Імя і назвиско заступника делеґата.
179.	2	Михайло Кульчицький	Михайло Паращак
181.	2	Микола Шпак	Петро Сусла
182.	2	Іван Живіцький	Григорій Яськів
183.	2	Петро Бабяк	Іван Баран
185.	1	Олекса Наконечний	Антін Проданин
186.	1	Марія Кріль	
187.	1	Іван Чупрун	Марія Стаднір
189.	1	Калина Грабарович	Йосиф Коцюбка
190.	1	Теодор Нагач	Теодор Тарандій
191.	1	Олекса Заяць	Гр. Джинджиристий
192.	1	Микола Німий	Яким Політило
195.	1	Андрій Астраб	Андрій Бігуняк
196.	1	Іван Марусин	Дмитро Костюк
198.	1	Деонізій Голод	Микола Кавалець
200.	2	Володимир Цісик	Тимко Кузенка
201.	1	Григорій Борецький	Павло Шишляк
202.	1	Марія Вільчинська	Евгенія Груба
203.	1	Дмитро Сенютка	Іван Балко
204.	2	Галичин Дмитро	Микола Близнак
206.	2	Михайло Яцишин	Василь Бурак
206.	2	Микола Вецаль	Ілія Околіта
209.	2	Йосиф Ґінда	Михайло Вадяк
211.	2	Василь Карпів	Олекса Тіцький
212.	1	Ольга Крупа	Катерина Кордик
213.	2	Андрій Бирич	Михайло Шаламі
213.	2	Микола Путас	Юрій Бойко
214.	1	Василь Зеліско	Іван Фітель
216.	1	Анастасія Сеницька	Антоніна Сосновська
217.	2	Михайло Бінашевський	Андрій Іванів
217.	2	Василь Лущина	Михайло Рудий
218.	3	Федор Кузенко	Михайло Стахура
219.	1	Андрій Мудровський	Дмитро Якимів
220.	2	Василь Саґан	Григорій Гарасим
221.	2	Тарас Шпікула	Григорій Матвіїв
221.	2	Мартин Барабаш	Ілія Шпікула
223.	3	Іван Чопій	Семен Шопяк
225.	1	Іван Була	Йосиф Ґреськів
227.	1	Никита Джмелик	Василь Головецький
230.	3	Йосиф Білик	
231.	1	Роман Чолій	Юрко Литвинець
232.	1	Іван Пандрак	Костко Кіньо
233.	1	Василь Костів	Іван Мартинець
234.	2	Константин Пілат	Петро Нирода
235.	2	Микола Проць	Мих. Копистинський
236.	2	Михайло Ковалевич	Тимко Шкирпан
237.	3	Григорій Стеців	Василь Гарасим
238.	1	Ілія Чорик	Микола Давискиба
239.	3	Семен Рудакевич	Володимир Ґалан
241.	1	Григорій Кічак	
242.	2	Андрій Пука	Василь Найдух
243.	1	Іван Лагола	Петро Співак
245.	2	Іван Сабат	Матвій Скоропад
247.	3	Теодор Чорній	Іван Гринишин
248.	1	Йосиф Урбан	Мих. Кобилянський
251.	2	Микола Страп	Василь Козир
252.	1	о. Василь Дяків	Павло Хомин
253.	2	Петро Павлів	Іван Приступа
254.	1	Михайло Тимчишин	Іван Шубеляк
255.	1	Василь Шищук	Дмитро Голубець
257.	1	Стефан Костевка	Стефан Федович
259.	3	Теодор Яремцьо	Петро Щербатий
263.	1	Михайло Бунда	Дмитро Оленський
266.	2	Василь Михалюк	Теодор Сюрко
267.	1	Константин Дідух	Микола Гавриш
268.	1	Матвій Шанайда	Петро Омелян
270.	2	Михайло Косоноцький	Микола Пігура
271.	1	Дамян Гучман	Григорій Левуш
273.	2	Ілько Лисогір	Стах Козуб
274.	2	Теодор Сенедяк	Мих. Лопушанський
275.	2	Іван Сосульський	Мих. Мельниченко
276.	2	Миийало Фук	Яків Лисяк
276.	2	Теодор П. Кульчицький	Семен Прокопович
277.	2	Павло Курко	Михайло Курдина
278.	1	Йосиф Крохмалюк	Йосиф Гуменюк
280.	2	Онуфрій Запотічний	Василь Павлишин
281.	1	Лев Бачинський	Андрій Білінський
282.	2	Віктор Осухівський	Михайло Малімон
283.	2	Теодор Олійник	Григорій Орищин
284.	1	Дмитро Іващук	Іван Тимкович
286.	1	Теодор Заканич	Стефан Шимун
288.	2	Теодор Данилюк	Іван Малецький
289.	1	Іван Байдак	Ст. Яворський (199)
290.	1	Варвара Шандровська	Текля Бартох
292.	2	Петро Кізел	Михайло Коваль
292.	2	Теодор Медвідь	Володимир Дідик
294.	1	Микола Моссора	Андрій Яворський
295.	3	Олекса Цепко	Ілія Гурин
296.	3	Василь Калиновський	Михайло Земледух
299.	1	о. Стефан Мусійчук	Іван Сидорович
301.	2	Павло Підлісний	
303.	2	Катерина Бейтс	Анна Ф. Баран
305.	1	Іван Годованець	Григорій Гайдамяка
307.	1	Прокіп Ґульда	Микола Кузин
308.	2	Петро Івасишин	Федор Данько
309.	1	Михайло З. Ваґнер	Анна Федорек
310.	1	Василь Шимко	Михайло Федас
316.	2	Дмитро Братусь	Василь Федьків
316.	2	Петро Ковтун	Волод. Ґурянський
317.	1	Михайло Дидик	Микола Бутницький
318.	2	Василь Саюк	Мелянія Кравчишин
319.	1	Василь Стефунко	Іван Вельґош
320.	1	Григорій Іванович	Йосиф Слободян
321.	2	Михайло Куриляк	Федор Цюх
322.	1	Іванна Карач	Олена Сеґін
323.	1	Дмитро Кархут	Петро Ярема
324.	2	Григорій Григорчук	Михайло Шуркот
325.	1	Петро Малецький	Михайло Поврозник
326.	2	Микола Колодій	Онуфрій Лесик
327.	1	Іван Ґречин	Петро Матієв
330.	1	Микола Паламар	Теодор Стриєк
331.	1	Михайло Ключка	Микола Гнатюк
332.	1	Петро Венґрин	Микола Попадюк
333.	2	Розалія Боберська	Іван Боберський
334.	3	Василь Репужинський	Микола Задерецький
335.	1	Микола Гуцул	Антін Миленький
336.	3	Григорій Степанек	Григорій Кисіль
337.	1	Петро Семенків	Февронія Біленька
338.	3	Франко Яанковський	Стефан Крицький
341.	2	Стефан Паливода	Волод. Свідзінський
342.	3	Михайло Дмитрів	Іван Ґінда
344.	1	Микола Пелехатий	Теодор Присташ
345.	2	Петро Андрущак	
347.	1	Григорій Тимчій	Стефан Чопик
349.	1	Леон Мартинчук	Микола Лісний
350.	2	Йосиф Тирчук	
352.	1	Михайло Гавриляк	Петро Ладник
355.	1	Петро Занко	Петро Рак
357.	1	Андрій Возьний	Олекса Вальчук
358.	2	Стела Паливода	Софія Когут
359.	1	Юлія Юревич	Марія Багрій
361.	2	Ілія Гузар	Мих. Никифорчин
361.	2	Михайло Боднар	Микола Новак
363.	2	Гавриїл Підскальний	Олекса Іванців
364.	3	о. Е. Малиський	Григорій Кравчишин
365.	2	Михайло Руднянин	Тимко Цебринський
367.	3	Микола Сорохтей	Василь Пукіш
369.	2	Ігнатій Климишин	Павло Сеньків
370.	3	Константин Марущак	Михайло Брезіцький
371.	2	Олекса Шумський	Іван Петрів
374.	1	Антін Гарматюк	Петро Куцарський

Число відд.	Скільк-кість голос.	Імя і назвиско делеґата	Імя і назвиско заступника делеґата.
375.	1	Михайло Дармограй	Іван Чопик
379.	1	Михайло Головчин	Михайло Семків
382.	1	Ева Радковська	Анна Горват
383.	2	Іван Ґрудзінський	Йосиф Муць
385.	3	Онуфрій Шабатура	Микола Бойко
396.	1	Петро Бекиш	Федьо Цулупа
400.	1	Микола Воловецький	Ілько Моцко
401.	1	Михайло Люлька	Михайло Боровський

КОНВЕНЦІЙНІ ПРОЄКТИ

18.

Проєкт Бр. св. О. Миколая, від. 104 У. Н. Союза в Перт Амбой, Н. Дж.

1. Діти, що стоять більше як 10 літ у Союзі, а переходять до повнолітних членів, щоб мали якийсь опуст, бо богато молодіжи відступає від У. Н. Союза по скінченню 18 року життя.

2. Конвенція має відбуватися як все, але всі фонди, які є дотепер, мають бути знесені. Коли є нова система, то фондів не потрібно, а делеґатів самі відділи мають платити, а не тими фондами.

3. Де є більше як один член з родини в Союзі, має діставати така родина один календар і один часопис.

4. Всі урядники У. Н. Союза мають своїми коштами покривати всі свої видатки, а зглядно подорожні й інші більші речі.

За Відділ 104:
Іван Ворона, предс.;
Павло Шут, касієр;
Михайло Зельвак, секретар.
Михайло Зельвак, делеґат на 18. Конвенцію.

19.

Проєкт відділу 370 У. Н. Союза в Ню Гейвен, Конн.

Відділ на своїх зборах ухвалив такі проєкти:

1. Нова реформа є добра, тільки вкладки завеликі. Щоби придержати членів при У. Н. Союзі, на нашу думку, треба зменшити вкладки, або в додаток дати „Свободу", а коли неможливо, то зменшити адміністраційний фонд з 37 ц. на 20 ц. Календарі дати даром, а коли не можна, то не примушувати до них членів, бо після американської системи, то федерал не примушує до того, щоб надмінені фонди оплачувати.

2. Коли член змінить полісу на продовження, то коли кінчиться йому продовження, дати часу ще на 30 днів, щоби міг свою полісу відмінити, заплативши за минувший час і бути членом старим, бо колиб члена приймати як нового, то буде кривда для членів і на тім У. Н. Союз може потерпіти.

3. Коли член позичає гроші на свою полісу, то повинен платити такий процент, як нам платять у банку, а не шість процентів, бо це не є ніяка поміч для членів.

4. Член, котрий хотів би свою полісу доплатити до 20 літ, розуміється за минувший час, то щоб міг одержати свою належитість.

5. Члени невилічимо хорі повинно ся затягнути в книгу хорих і більше не присилати грошей на оплату їх вкладок.

6. Конвенція має відбуватися й надалі, як досі, бо наша організована на демократичній організація збудована на демократичних платформі, то тільки на конвенції відділи можуть справи одобрити або відкинути.

7. Народний фонд обернути на залізний фонд.

8. Зменьшити платню всім працюючим в організації. Зменшити помічні сили, а предсідатель мав би побирати платню після ухвали на конвенції й мав би бути завше в офісі та контролювати все діловодство.

9. Всі працюючі повинні свої години точно сповняти при своїм заняттю з виїмком висилки де в справі організаційній.

10. Екзекутива повинна давати поклик в органі час від часу, щоби притягнути більше членів та дати якийсь опуст на означений час, щоби Союз зростав, а не упадав.

11. „Свобода" повинна виходити на 8 сторін: 4 стр. в українській мові, а 4 стр. в американській в українськім дусі, щоби молодіж мала що читати. Діточі „Навеліті" знести, а прилучити до Свободи.

12. Трох редакторів забогато як на наш орган, вистарчило би двох; допустити молодших най працюють, один редактор в українській мові, другий в американській.

13. Діти, що платять по 25 ц., мають велику кривду й тим самим відпадають від Союза. На нашу думку, такі діти повинні одержати якийсь зворот або зарахувати їм як вступають у старі члени, скільки їм буде приписувати, принаймні $25.00, а ту суму, що ми виплачували до цеї пори по $400, зменьшити на 300, так щоби обі кляси були задоволені: перша за 25 ц. і друга за 50 ц.

14. Скасувати того роду діточі кляси, а завести нового роду по 10 ц. на тиждень, а на двацять літ полісу.

15. Щоби Головна Канцелярія оплачувала всі почтові видатки, як пересилка грошей і таке інше, бо до цеї пори місцева каса виплачувала й на цім поносить втрату.

Відділ 370 У. Н. С. в Ню Гейвен над сими точками передискутував і подає під розвагу другим відділам У. Н. С.

За відділовий уряд:
Н. Плуговський, предсідатель;
М. Довгий, Ф. Ковальчук, секретарі; **К. Марущак**, делеґат на Конвенцію; **М. Березіцький**, заступник делеґата.

МІТІНҐИ ВІДДІЛІВ У. Н. СОЮЗА

АСТОРІЯ, Л. АЙ. Бр. св. О. Николая, від. 5, повідомляє усіх своїх місцевих і позамісцевих членів і члениць, що місячні збори відбудуться в середу, 19 квітня, в годині 7.30 ввечір, в гали Чеського Народ. Дому, 29-19 — 24 Евеня. Проситься всіх членів і члениць прийти на означений час бо маємо важні справи до полагодження. Контр. комісія здасть за перший квартал. Зміна зборів в квітні виїмкова з причини свят. Члени, котрі хотять переписатись на новий рід обезпечення, нехай принесуть з собою на мітінґ старі грамоти. Проситься родичів, котрі мають дорослі діти в молод. департаменті, щоб переписали їх до дорослих членів. Пригадується довгуючим членам, щоби вирівнали свої залеглости. — А. Климишин, предс.; Гр. Василик, кас.; П. Барнич, секр.

ДЕРБІ, КОНН. Тов. Зап. Січ, від. 23, повідомляє своїх членів, що звичайний мітінґ котрий мав відбутись 16 квітня, відбудеться в неділю, 23 квітня, в годині 2-гій пополудни, в галі де звичайно. На цей мітінґ мають явитись всі члени, бо є важні справи до полагодження. Буде прочитання проєкту і дискусія над ним. Рівнож проситься членів, щоби принесли свої старі грамоти і виміняли на нові. Довгуючих членів напоминається, щоби вирівнали свої вкладки, бо в противнім разі поступиться з ними після статута. — Т. Захаревич, предс.; С. Шуран, кас.; Бінковський, секр.

ПАСАЙК, Н. ДЖ. Тов. ім. Івана Франка, від. 97, повідомляє, що місячні збори відбудуться 23 квітня в годині 1.30 пополудни, в галі церковній, 45-47 Говп Еве. Кождий член має явитись на збори, бо є важна справа до полагодження. Довгуючі мають прийти і вирівнати свій довг, бо в противнім разі будуть суспендовані. — М. Табачук, секр.

НЮ ГЕЙВЕН, КОНН. Тов. Любов, від. 370, повідомляє своїх членів і члениць, що місячний мітінґ відбудеться в суботу, 22 квітня, в годині 7-мій ввечір, в церковній гали, 127 Парк ул. Цей мітінґ є дуже важний, тому кождий член має явитись на означений час. На квартальнім мітінґу ухвалено, щоби не більше за члена як один місяць, тому довгуючі, коли не прийдуть на цей мітінґу, будуть суспендовані. — Микола Плуговський, предс.; Вол. Колесник, кас.; Мих. Довгий, секр.

ШІКАГО, ІЛЛ. Тов. ім. Тараса Шевченка, від. 252, повідомляє всіх своїх членів, що місячні збори відбудуться 23 квітня, в годині 12.30 в полудне, під ч. 1944 Вест Ірі ул. Проситься всіх членів змінити свої грамоти на нові роди і принести свої старі грамоти. Всі довгуючі члени мають вирівнати свої довги, бо в противнім разі будуть суспендовані. — І. Маґас, предс.; Н. Читвинський, секр.

ЙОНКЕРС, Н. Й. Тов. Подільська Січ, від. 8, повідомляє своїх членів, що мітінґ квартальний відбудеться в пятницю, 21-го квітня, в годині 7-мій ввечір, в Укр. Гор. Клюбі, 29 Джексон ул. Проситься довгуючих членів явитись і вирівнати свої вкладки. Буде читання проєкту делеґатом на конвенцію. — Гр. Сакала, предс.; Г. Скробач, кас.; В. Мандзій, секр.

НЮ КЕНСІНГТОН, ПА. Бр. св. Арх. Михаїла, від. 296, подає до відома усім членам місцевим і позамісцевим, що місячний мітінґ відбудеться в неділю, 23 квітня, в годині 2-гій пополудни. Мітінґ відбудеться о тиждень пізніше з причини свят. Проситься усіх членів явитись, бо це є останній мітінґ перед конвенцією, то треба ухвалити проєкти для делеґата. На мітінґу роздасть нові грамоти для тих членів, котрі вже виміняли свої старі грамоти. Ті члени, що мають діти у відділі, мусять платити за них кождого місяця. Подається до відома тим членам, котрі не були на мітінґу минулого місяця, що зібрано 50 ц., котрі платилося до відділової каси на хору підмогу. Тому кождий член нехай старається платити точно кождого місяця. З членом, котрий не повинується цему оголошенню, секретар мусить поступити після ухвали з 19 березня 1933. — В. Каліновський, предс.; І. Коваль, кас.; М. Земледух, секр.

ШІКАГО, ІЛЛ. Бр. св. О. Николая, від. 106, подає до відома членам, що слідуючий мітінґ відбудеться 23 квітня, зараз по Сл. Божій, в гали церковній при Оклей і Райс ул. Обовязком є кождого члена прибути на цей мітінґ. Буде справоздання за три місяці і інші важні справи. Члени, котрі ще не змінили своїх старих грамот, нехай будуть ласкаві принести старі грамоти на мітінґ, а секретар полагодить їм усе. Для довгуючих членів це є останнє упімнення, коли на цім мітінґу не вирівнають хоч в части свого довгу, будуть суспендовані. — Микола Гуль, предс.; Іван Дацьків, секр.

Холоднокровна.

Він: Знаєте, я вас кохаю вже вісім літ!

Вона: Так? То може вам дати емеритуру?

З УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ В АМЕРИЦІ.

ІСТ ШІКАҐО, ІНД.

На допомогу Світовій Виставі.

Щоби допомогти в такій важній справі, як Українська Світова Вистава, члени американсько - українського Горожанського Клюбу постановили на річних зборах перевести збірку на ту ціль. Вибрано три громадянки, котрі занялися збіркою. Зложили слідуючі:

Американсько - Український Горожанський Клюб $50; по по $10: Братство св. Михаїла, від. 116 У. Р. Союза, Сестрицтво Пресвятої Богородиці, від. 17 У. Р. Союза; Товариство ім. Богдана Хмельницького, від. 68 У. Н. Союза, $5; по $2: М. Скамай, П. Каседан, Ю. Лесняк; по $1: Д. Балата, М. Хвалибога, Й. Яжик, М. Чорній, М. Кащишин, І. Бариляк, А. Мищук, М. Голіяк, Т. Дорожинський, А. Пастрик, В. Чорномаз, Н. Біло, В. Осечко, М. Білик, І. Ласкевич, А. Лукарчик, Т. Березній. Разом зібрано $98, які переслано до головного комітету в Шікаґо.

За Комітет:

Текля Дорожинська;
Юлія Лесняк;
Анна Білик.

—o—

ШІКАҐО, ІЛЛ.

Архипенко виставить свої твори в Українськім Павільоні.

Відомий український різьбар О. Архипенко повідомив Українську Виставову Корпорацію в Шікаґо, що він виставить свої твори в Українськім Павільоні на Світовій Виставі.

Як відомо, слава Архипенка розійшлася на цілий світ, як одного з найвизначніших модерних різьбарів, так, що його експонати будуть дійсною прикрасою Українського Павільону і покажуть міліонам відвідувачів шікаґовської Вистави, як високо стоїть модерне українське мистецтво.

Надійшла також вістка з Буенос Айрес, Арґентина, що український артист-маляр Віктор Цимбал, який там собі придбав велику славу серед цілого арґентинського суспільства, вже вислав на руки Української Шікаґовської Корпорації один зі своїх образів.

Попередно повідомлялося вже про славну валку артистів-малярів з краю, як також з Чехословаччини, котрих образи прикрасять наш Павільон. Декотрі з цих експонатів вже цими днями вийдуть зі Львова до Шікаґо; на їх пересилку вже вислала Українська Корпорація в Шікаґо потрібні фонди.

Діловий Комітет Корпорації поробив також заходи, щоби притягнути до Вистави українських артистів, зпоміж котрих кілька здобули собі загальне признання серед французького світа.

Тесаме зроблено і щодо українських артистичних гуртків та поодиноких артистів, розкинених по цілому світі, так, що Українська Корпорація певна, що Відділ Модерного Мистецтва у нашім Павільоні буде гідно заступати той високий рівень, якого досягло наше модерне мистецтво.

УКРАЇНСЬКА КОРПОРАЦІЯ СВІТОВОЇ ВИСТАВИ
В ШІКАҐО:

Д-р М. Сімінович, голова;
Ю. Небор, фін. секретар.

—o—

АЛІКВІППА, ПА.

Шевченкові Роковини.

Заходом недавно заснованого Молодечого Хору та при помочі інших місцевих організацій влаштовано дня 25 березня концерт у память 72 роковин смерти Тараса Шевченка. Галя була заповнена публикою. Уложено дуже багату концертову програму з промовами, деклямаціями, співами й рефератами про Шевченка, в українській і анґлійській мові. Програму виконано старанно.

—o—

ПІТСБУРҐ, ПА.

На Український Павільон.

Товариство „Рогатинщина" відділ 396 У. Н. Союза ухвалило на місячних зборах вислати з каси товариства $20 на будову Українського Павільону на Світовій Виставі в Шікаґо.

Гроші вислано до Української Виставової Корпорації.

Уряд Товариства.

—o—

ШІКАҐО, ІЛЛ.

Сотник Бабенко відкрив школу їзди на конях.

Ще в грудні м. р. прибув сотник Бабенко до Шікаґо, щоби заснувати школу козачої їзди на конях, та виступити в параді на „Український День" на Світовій Виставі в Шікаґо. По двох невдалих спробах сотник Бобенко таки заложив таку школу та витреновує тепер 25 українських хлопців, котрі мають виступити з програмою на конях на „Українськім дні".

Щоби переконатися, що це за школа, я поїхав подивитися. При 95 улиці й Савт Вестерн Евеню є досить обширне місце з двома стайнями, курником та хатою. Відповідна площа, добре видрована та загороджена, служить за місце вправ. По обидвох боках лежать довгі бальки, де сидять гості та приглядаються вправам. Більшість студентів, це хлопці, котрі вчились українських танків у п. Авраменка й тому я їх знаю. Всі повбирані в українські строї, з великими козацькими шапками на голові. Декотрі з них вже вправляють цілий місяць, дехто два тижні, а кілька щойно почали. Тренування відбувається кождого дня, а в неділю пополудні є прилюдні пописи, як студентів так і інструкторів (крім п. Бабенка є ще два козаки, які приїхали з Голівуд, де працювали при кінах в кавбойських сценах). Я бачив один такий попис у неділю, в годині 3 пополудні. Всі хлопці попписалися похвально, а сам п. Бабенко нічим не уступає кавбоєви Томі Міксови! Коли я дивився на його їзду, то здавалось мені, що він мусів вирости на коні.

Українці мають добру нагоду пописатися на Світовій Виставі та показати своїх козаків. Треба лише, щоби ще більше записалося студентів та щоби почали негайно тренуватися, бо вже й так не багато часу.

Д-р Г. Ґ. Скегар.

Електромонтер приходить додому і бачить, що його синок має завязаний палець.

— Ти, Юрку, певно вже скалічився в палець.

— Ні, тату, я хотів лише зловити бжолу, та вона на однім кінці не була ізольована.

PRESS REPORTS ON UKRAINE AND UKRAINIANS.

UKRAINIAN ARTIST PRESENTS PROGRAM.

Peter Ordynsky, Baritone, Gives Concert In St. Michael's Church Hall.

Peter Ordynsky, baritone, a former member of Koshetz's Ukrainian National Choir, which toured the United States and Europe several years ago and last year gave concerts in various large cities of the United States in honor of George Washington's bicentennial celebration, was the featured artist Saturday night at one of the most successful concerts ever conducted under the auspices of the St. Michael's Ukrainian Orthodox Church, held in the church hall on Blackstone street.

Miss Amelia Kuziw, a talented musician, also appeared on the program, playing several well-received violin selections and serving as Mr. Ordynsky's piano accompanist. More than 300 persons were present at the concert and liberally applauded each number on the program.

During a short intermission, motion pictures were shown of the performance that took place in the Metropolitan Opera House in New York city last year, in which many dancers from this city took part.

Nicholas Novak of New York city addressed the gathering and explained the work being done on the Ukrainian pavilion at the World's Fair at Chicago, which opens in June. Ukrainian exhibits of all kinds will be shown in the building and during the fair some of the most noted Ukrainian singers and musicians will be presented in concerts.

Mr. Ordynsky, who recently appeared at the Metropolitan Opera House in New York, presented the following program Saturday night: "Knight of Zaporozhe," by Lysenko; "Winds Are Blowing," by Koshetz; "Tzumak," by Ludkewicz; "Katherine," by Lysenko; "Oh, The Black Sea," by Hajvoronsky; "Oh, Dniper, my Dniper," by Lysenko and "March," by Hajvoronsky.

The committee on arrangements for the concert included Henry Kiczak, chairman; Michael Chaharyn and Moses Koperniuk.

(The Woonsocket Call, Monday, April 3, 1933).

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

Авґуст Стріндберґ.

БАРАНЧИК

Петрарх Ірод Антипа приїхав до Єрусалиму, бо серед народу стали поширюватися неспокої.

Цим разом задержався у намісника Пилата та хотів лишитися в нього цілий Великдень, щоби полагодити міські справи. Попереднього вечора був у цирку на змаганнях глядіяторів, а опісля взяв участь в оргіях. Тому тепер спав. Господар, ждав на гостя, а вкінці вийшов на дах дому.

Там удолі розложилося місто з горою Морія та святинею, домівкою Сіона та Давида.

На північний захід і на захід ішла долина Сарану аж до Середземного моря. Воно з віддалі пятьох миль подобало в прозорому повітрі як блакитна стяжка. На схід знімалася Оливна Гора зі садами й фіґами та тамарисками. Вдолі плив потік Кидрон. Його береги, прибрані тепер у весняні шати, лежали серед цвітучих лаврів, тамарисків і верб.

Намісник був неспокійний, часто зупинявся при балюстраді, щоби глядіти на подвіря святині. Там метушилися люди, ставали гуртками, розбігалися та зараз творили ще більші збіговища.

Вкінці появився петрарх, заспаний, коротко поздоровив Пилата та сів зараз, наче приймав послухання.

Та йому приходилося тяжко добути з себе бодай одно слово. Щока звисала йому й не знав, як йому почати, бо підчас нічних орґій забув про свої справи.

Пилат прийшов йому з помічю.

— Говори, Іроде. Твоє серце повне, а душа неспокійна.

— Що кажеш, брате?

— Ми говорили вчера про того цікавого чоловіка, що підбурює нарід.

— Правда! Та я приказав був покарати смертю того Івана. То він іще ходить усюди?

— Ні, тепер він якийсь інакший.

— То є їх двох?

— Так, це хтось інший.

— Одначе мають цю саму історію. Чи може то переплутання осіб?

— Ні, ніколи в світі.

— Як він називається? Йошуа, Єссе?

— Називається Ісус, а дитячі літа, як кажуть, прожив в ...нецьких містах Геліополісі ... Леонтополісі.

— Це маґік або чарівник! Чи не міг би він тут прийти та забавити мене?

— тяжко його знайти, бо появляється раз тут, раз там. Та ми розпитаємо про те архиєрея. Я казав прикликати архиєрея. Він уже надолі.

— А що це за крики на подвірю святині?

— Цісарів образ мають виставити у святая святих.

— Зовсім справедливо! Наш добрий цісар Тиберій жие наче божевільний на острові Капрі, сестрінок Каліґуля побиває його — коли його можна назвати сестрінком, бо сини оженені зі своїми матірями — а тепер має стати богом! Ха, ха!

— Антіох Епіфан приказав був поставити Зевеса в жидівській святая святих. А цеж був бог! Та поставити цю худобину Тиберія, це значить стільки, що викликати бунт.

— Щож можна порадити на це? Приклич сюди єрея.

Пилат пішов, щоби прикликати архиєрея Каяфу.

Ірод примкнув очі та зложив руки на грудях. Все, що торкалося службових справ, відчував як перерву в своїх приємностях і любив узагалі справи полагоджувати коротко.

Коли Пилат вернувся з Каяфою, тетрарх пробудився з дрімоти та не знав, де він і що вони говорили.

Пилат приступив до нього, розбурхав його та звернув його увагу на те, що діялося.

— Викрикають у святині! — це були його перші слова, бо галас перервав йому сон.

— Ага, тут є єрей. Щож це за крики там удолі?

— То Галилеєць; він перейшов до насилля та викинув міняйлів зі святині.

Ірод зацікавився.

— Ходімо, подивимося на нього!

— Вже відійшов.

— Скажи нам, архиєррею, як є з тим чоловіком, чи то месія?

— Якжеж я міг би повірити в щось такого? Син убогого теслі ще й слабоумний?

— А чи він пророк?

— Підбурює нарід, виступає проти законів, найдається, пє вино тай богохулить! Так, каже, що він бог, син Всевишнього.

— А маєте свідків?

— Маємо, одначе вони суперечать одні одним.

— То подбай про ліпших свідків, щоби згоджувалися зі собою. Та тепер, архиєрею, мусимо поговорити про щось іншого. Знаєш, що на основі сенатської ухвали цісареви признали апотеозу його особи та що образ його мають виставити в святині. Щож ти на це?

— Жиємо з ласки нашого цісаря — та коли станеться це страхіття, всі підемо на смерть, так як зробили наші Макавеї.

— Тож ідіть на смерть!

Каяфа подумав хвилинку, заки відповів.

— Скличу Найвищу Раду та повідомлю її про цісарську волю.

— Зроби це! А перед Великоднем мусиш привести мені Галилейця, бо хочу бачити його.

— Приведу його.

— Тож відійди в мирі.

Каяфа вийшов.

— Твердий це нарід, той Ізраїль, — сказав Пилат, щоби щось сказати.

— Я також із Ізраїля — відповів Ірод непривітно — бо я Едомит, із покоління Ісаї, а моя мати була Самаританка, належала до погорджуваного народу.

Пилат зміркував, що ступив на фальшиву дорогу, тому тричі вдарив намісниківською палицею об долівку. Долівка відчинилася та показався великий отвір. Із отвору виринув стіл, вкритий всякими ласощами, про які лише міг мріяти Римлянин.

Іродове лице прояснилося.

* * *

На подвірю єреїв стояли Каяфа й Анна та розмовляли.

— Тому, що нічого не можемо вдіяти проти того страхіття — сказав Каяфа — цісарів образ уставлять у святая святих. А що нарід збунтується та згине, то для нас буде найліпше, коли принесемо Богови жертву і хтось згине за народ.

— Правду кажеш. Якогось незвичайного відкуплення треба нам, а що приходить Великдень, віддамо в жертву Галилейця.

— Добре! одначе жертва мусить бути чиста: чи Галилеєць чистий?

— Чистий наче баранчик.

— Хайжеж перебере на себе Ізраїлеві гріхи, щоби ми спаслися завдяки його крові. Хто видасть його в наші руки?

— Один із його учеників. Він там стоїть на дворі.

— Приведи його сюди.

Привели Івана, що пізніше звався Іваном євангелистом. Каяфа став випитувати його.

— Яке даси свідоцтво про свого вчителя? Чи нарушував він Мойсеєві закони?

— Він виконував ці закони.

— Та яку нову заповідь увів він до наших святих законів?

— Учитель сказав: „Заповідь нову даю вам, щоб любили один одного".

— Чи говорив, що він жидівський цар?

— Учитель сказав: „Царство моє не од світа цього".

— А підбурював дітей проти батьків?

— Учитель сказав: „Хто батька або матір любить більше ніж мене, негідний мене!"

— Чи говорив, що люди мають право занедбувати свої горожанські права?

— Учитель сказав: Насамперед старайтеся заслужити царство Боже і його справедливість.

— А не говорив робітникам, щоби кинули працю?

— Учитель сказав: „Прийдіть до мене всі знеможені й обтяжені, а я вспокою вас".

— Чи говорив, що заволодіє над світом?

— Учитель сказав: „Коли жиєте на світі, боїтеся, та майте віру в себе, бо я побідив світ".

Каяфа змучився.

— З усього, що я тут чув і що я довідався, здогадуюся: той чоловік не дав нам відповіди ні на одно питання.

— Учитель відповідає в дусі та правді; а ви питаєте щодо тіла та букви. Ми не діти одного духа.

— Не розумію.

— Прислав мене, щоби вбогим сповіщати радісну вістку, зболілі серця оздоровлювати, вязням про волю говорити, сліпим привертати світло очей, прибитим спасення приносити.

— Те, що ти сказав у твому нерозумі, молодий чоловіче, не приносить слави ні тобі ні твому вчителеви.

— Горе вам, коли вас люди хвалять; а хто не противиться злу, той мусить уступити кожному чоловікови!

Каяфа звернувся до Анни:

— Чи це той, що нам видасть Галилейця?

— Прислали нам іншого. Слухай, як ти називаєшся? Іскаріот?

— Ні, я називаюся Іван.

— Тож відійди в мирі, та пришли нам зате Іскаріота. Чекай! Скажи нам у двох словах науку твого вчителя про змисл життя.

— Смерть це користь побожних — відповів Іван без надуми.

— А не само життя?

— Через смерть здобудете життя!

— Ми вже доволі чули! Йди!

Одначе Каяфа повторив тихцем, начеб хотів зрозуміти слова, що їх говорив: „Смерть це користь побожних".

Нараз почулися крики від базару та радниці. Анна й Каяфа вийшли на мур, окружений вежами, щоби пізнати, яка причина крику.

Там уже стояли левити та чигали.

— А що, схопили його?

— Вже зловили його як бунтівника, бо казав своїм ученикам „продати одежу та купити меч".

— А знайшли їх узброєних?

— Знайшли два мечі.

— То він уже засуджений.

Тепер почули крики, що доходили з базару. Зпочатку тяжко було розріжнити ті крики; пізніше вони ставали щораз виразніші. Юрба народу кричала:

— Распни, распни!

— Чи то не за гостра кара? — спитав Каяфа.

— Ні, — відповів левит — один із його уеників, що зветься Симон або Петро, добув меч із похви, вдарив ним слугу Мальха та зранив його.

— Чи треба нам іще інших свідків?

— Одначе учитель сказав: „Сховай меч у похву, бо хто мечем воює, від меча гине!"

— На цьому ніхто не полапається! — сказав Анна та зійшов униз.

А нарід кричав:

— Распни! Распни!